

РЕШЕНИЕ

№ 204

гр. Пловдив, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арnaudова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20235000500412 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №679 от 19.05.2023г., постановено по гр.дело №1478/2022г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, са отхвърлени предявените от А. И. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. Г. *****, срещу С. Н. К. в качеството ѝ на нотариус с рег.№*** на НК, с район на действие АРС, с адрес на кантората: гр.А., ул. Ц. *****, обективно кумулативно съединени иски за обезщетяване на имуществени вреди с правно основание чл.73,ал.1 от ЗННД във връзка с чл.45 от ЗЗД и с лихви за забава по чл.86 от ЗЗД в размер на общо 66291,45лв., от която: сумата от 42490лв. – част от продажната цена на имота, ведно със законната лихва върху нея в размер на 5382,07лв. за периода 03.11.2021г.-01.02.2022г.; сумата от 1025,58лв. – платена нот.такса, ведно със законната лихва в размер на 129,91лв. за същия период; сумата от 158,60лв. – такса за вписване на нот.акт, ведно със законната лихва в размер на 20,09лв.; сумата от 3964,38лв. – местен данък за придобиване на недв.имот, ведно със

законната лихва в размер на 502,15лв.; сумата от 11200лв. – претърпени от Н. Т. имуществени вреди – ДТ и адв.хonorар в производството по гр.дело №1464/2016г., ПОС, 22 гр.с., ведно със законната лихва в размер на 1418,67лв., и А. И. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. Г. *****, е осъден да заплати на С. Н. К. в качеството ѝ на нотариус с рег.№*** на НК, с район на действие АРС, с адрес на кантората: гр.А., ул. Ц. *****, сумата от 2520лв. – съдебни разноски.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят А. И. Б., който чрез пълномощника адв.О. Д. го обжалва изцяло с конкретни доводи за неправилност, според които анализът на установените по делото факти обосновава извода праводателят му В. Б. да е била титуляр на вземането по договора за прехвърляне на вземания от 03.02.2022г. спрямо ответника, част от което до размер на сумата от 42490лв. като върната на купувача Н. Т. продажна цена представлява част от пропуснатата от нея полза да реализира печалба в размер на 87490лв. от продажбата на имота, а останалата сума от 23801,45лв., върната на купувача Т. за заплатени от него такси и разноски, представлява претърпяна от нея загуба, които вреди са пряка и непосредствена последица от противоправното действие на ответника К., която в качеството си на нотариус е извършила нотариална заверка на нищожно пълномощно, въз основа на което са сключени и двата поредни договора за покупко-продажба на имота, като, дори и да се приеме тя да отговаря до размера на удостоверения материален интерес, то следва да се има предвид същия и по двете сделки. По подробно изложените съображения жалбоподателят претендира за отмяна на обжалваното решение и уважаване изцяло на предявените искове, както и за присъждане на направените в производствата разноски.

Въззиваемата страна С. Н. К. е депозирала чрез пълномощника адв.В. Д. писмен отговор на въззивната жалба със съображения за нейната неоснователност, според които жалбоподателят за първи път с въззивната си жалба пояснява връщането на продажната цена да представлява пропуснатата от В. Б. полза от невъзможността да реализира печалба от продажбата на имота, а разсъжденията му от какво произтича неговото вземане да не могат да бъдат взети предвид, тъй като то е предмет на цесия и в договора за цесия е цитиран като основание на вземането нотариалния акт за покупко-продажба

от 19.06.2014г., в който няма купувач Т., а продажната цена на имотите предмет на сделката е 10000лв., като договорът за прехвърляне на вещни права върху чужд имот нито е нищожен, нито се разваля по право въз основа на влязло в сила решение за съдебно отстранение срещу приобретателя, и самата тя не е участвала в производството по гр.дело №1464/2016г. на ОС-Пловдив, поради което постановеното решение няма никаква сила спрямо нея. Оспорва като невярно и релевирано за първи път с въззивната жалба обстоятелството, че Б. е върнала на Т. цялата продажна цена, в това число „печалбата 87490лв.“, доколкото част от тази цена в размер на 55000лв. е върната на Т. от самата нея като обезщетение и в резултат на това плащане у продавачите Б. е останала цялата продажна цена от 97490лв., в това число реализирана печалба от 87490лв. след приспадане на цената от 10000лв., поради което дори и Б. да е платила на Т. процесната сума от 66291,45лв. тя все още е неоснователно обогатена с разликата от 21198,55лв. между нея и реализираната печалба от 87490лв., т.е., дори и тя да е завершила неистинско пълномощно, цедентът не е изгубил от това, а е с печалба, на каквато няма право. Поддържа и изобщо да не става въпрос за пропуснатата полза от неосъществено сигурно увеличаване на имуществото, с оглед липсата на действително пълномощно. Претендира за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на разноски за въззивното производство.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Ищецът А. И. Б. твърди на 05.06.2014г. ответникът С. Н. К. в качеството й на нотариус да е удостоверила подписите и съдържанието на пълномощно от името на Ф. М. в полза на упълномощения С. А. С., което с влязло в сила на 03.11.2020г. след триинстанционно разглеждане на спора решение по гр.дело №1464/2016г. на Окръжен съд-Пловдив е прогласено за нищожно, предвид установеното с графическа /почеркова/ експертиза да не е подписано от упълномощителя Ф. М., чиито имена да не са изписани от него и който към дата на заверката да не е бил в Република България, прогласена е недействителността на сключения с това пълномощно договор за продажба на недвижим имот от 19.06.2014г. с НА №***, том *, рег. № ****, н. д. № *****г. на нотариус С. П. и е признато за установено по отношение на

продавача на имота В. Б. и купувача Н. Т., че Ф. М. е собственик на имотите предмет на сделката. Тъй като с влизане в сила на съдебното решение, с което купувачът е съдебно отстранен, договърът за продажба се счита развален по право, а причина за разваляне на процесния договор за продажба е нищожното удостоверяване на подписите и съдържанието на пълномощното от ответника, продавачът В. Б. е претърпяла имуществени вреди в размер на сумата от общо 66291,45лв., съставляваща левовата равностойност на заплатената от нея на купувача Н. Т. по банков път на 03.02.2022г. сума от общо 33894,28 евро, и включваща: част в размер на 42490лв. от заплатената от Т. по договора продажна цена, ведно със законната лихва в размер на 5382,07лв. за периода 03.11.2020г.-01.02.2022г.; заплатената нотариална такса от 1025,58лв., ведно със законна лихва в размер на 129,91лв. за периода 03.11.2020г.-01.02.2022г.; такса от 158,60лв. за вписване към Агенция по вписванията, ведно със законната лихва в размер на 20,09лв. за периода 03.11.2020г.-01.02.2022г.; данък от 3964,38лв. за придобиване на недвижим имот към О. П. ведно със законната лихва в размер на 502,15лв. за периода 03.11.2020г.-01.02.2022г.; сумата от общо 11200лв., представляваща претърпени от Т. вреди в производството по гр.дело №1464/2016г. на ПОС, представляващи държавни такси и адвокатски хонорари, ведно със законната лихва в размер на 1418,67лв. за периода 03.11.2020г.-01.02.2022г. С договор от 03.02.2022г. В. Б. прехвърлила това си вземане спрямо ответника К. на ищеца Б., който по силата на даденото му пълномощно и на основание чл.99,ал.3 от ЗЗД уведомил ответника от името и за сметка на цедента за извършената цесия, посредством връчено лично на 13.05.2022г. уведомление. Въз основа на така изложените обстоятелства ищецът претендира за осъждане на ответника да му заплати горепосочените суми.

Предявените обективно кумулативно съединени искове са с правно основание чл.99 от ЗЗД във връзка с чл.73,ал.1 от ЗННД във връзка с чл.45 и чл.86,ал.1 от ЗЗД.

С отговора на исковата молба ответникът К. е оспорила твърдението с договора за цесия от 03.02.2022г. цедентът В. Б. да е прехвърлила на ищеца свое изискуемо и ликвидно вземане, считайки да не е обвързана от силата на пресъдено нещо на съдебното решение, на което се позовава ищецът. Изложила е твърдения на 31.05.2019г. да е постигнала спогодба с Н. Т. –

купувачът по сделката от 22.07.2014г., като се е задължила да му заплати още същия ден сумата от 55000лв. като обезщетение за имуществени вреди – част от платената от него цена по договора за покупко-продажба, което и сторила чрез банков превод, а същият се е отказал от всякакви други претенции спрямо нея, включително за остатъка от претендираната с връчена ѝ на 10.05.2022г. покана сума от 97490лв. Поддържа, че сделката, при която е използвано завереното от нея пълномощно, е тази от 19.06.2014г. с удостоверен материален интерес от 10000лв., до който размер, съгласно чл.73,ал.1 от ЗННД, е ограничена имуществената отговорност на нотариуса. Счита, че с последващата продажба на имотите от 22.07.2014г. за сумата от 97490лв. съпрузите Н. и В. Б. са реализирали печалба от 85490лв., на каквато нямат право, независимо дали са били наясно или не с неистинското упълномощаване, тъй като не са придобили собствеността на имотите и не са могли да ги отчуждят валидно при продажбата им на Н. Т., поради което именно те са тези, които дължат връщане на платената им цена изцяло и няма как да я претендират от нея, като, заплащайки на купувача Т. сумата от 55000лв., тя им е създавала възможност да си запазят част от получената цена, освен сумата от 10000лв., платена по първата сделка с мнимия пълномощник С., още и печалба от 45000лв. Твърди починалият Н. Б. да е имал и други наследници освен съпругата му В. Б., при което, връщайки част от цената на имота и заплащайки на Т. и други суми, тя е изпълнила чуждо задължение. Заявява възражение за изтекла на 05.06.2019г. погасителна давност, считано от 05.06.2014г., когато е завершила пълномощното. Поддържа претенциите за лихва за минало време да са неоснователни поради недобросъвестно отношение на цедента спрямо интересите на купувача Т., както и тази лихва и претендираните щети с основание разходи по сделката, да не са включени в имуществената отговорност на нотариусите, съгласно чл.73 от ЗННД.

С обжалваното първоинстанционно решение е прието въз основа на писмените доказателства и приложеното гр.дело №1464/2016г. на ПОС за установено от фактическа страна, че на 05.06.2014г. ответникът К. в качеството ѝ на нотариус с рег.№*** на НК е удостоверила с рег. №3783/05.06.2014г. и рег.№3784/05.06.2014г. съответно подписите и съдържанието на пълномощно, с което Ф. Й. М. е упълномощил С. А. С. да го представлява пред трети лица с редица права, сред които и правото да се разпореди както намери за добре, като продаде за цена и при условия по

негова преценка собствения на упълномощителя първи надпартерен етаж от триетажната жилищна сграда в гр.П., ул. С. К. № *, ведно с таванския етаж, избено помещение и ид.части от дворното място, въз основа на което пълномощно с НА №*****г. на нотариус С. П. с рег.№*** на НК, описаните имоти са продадени на Н. А. Б. по време на брака му с В. Д. Б. за сумата от 10000лв., изплатена преди подписване на договора, при данъчна оценка от общо 160376,50лв., а с НА №*****г. на нотариус С. П., Н. и В. Б. са продали същите имоти на Н. Т. Т. за сумата от общо 97490лв., изплатена изцяло по банков път преди подписване на договора, при данъчна оценка от общо 158575,60лв. Н. А. Б. е починал на 26.01.2015г. и за свои наследници е оставил съпругата си В. Б. и сина М. Б. който направил отказ от наследството му. С Решение №1404/16.11.2018г. по гр.дело №1464/2016г. на ПОС е прогласено за нищожно, поради липса на съгласие, пълномощното с нотариална заверка от 05.06.2014г., и е уважен предявения от Ф. Й. М. срещу В. Б. и Н. Т. установителен иск за право на собственост върху разпоредените имоти, в която част решението е влязло в сила на 03.11.2020г. Същото в частта му, с която е прогласена недействителността на договора за покупко-продажба от 19.06.2014г., като непотвърден от продавача, представляван от мним пълномощник, е обезсилено с Решение №184/12.11.2019г. по в.гр.дело №317/2019г. на ПАС, влязло в сила, съгласно Определение №735/03.11.2020г. по гр.дело №1602/2020г. на ВКС. Т. изпратил на Б. нот.покана рег. №3384/23.09.2021г. чрез нотариус Е. С., в която заявил, че в резултат на съдебното решение за недействителност на пълномощното, с което е изповядана покупко-продажбата на недвижимите имоти, и съдебното му отстраняване от тях, тя му дължи следните суми: 97490лв. – заплатената продажна цена за имотите; 1025,58лв. – нотариална такса; 158,60лв. – такса за вписване; 3964,38лв. – данък за придобиване на недвижим имот към О. П. като понесените от него вреди са в размер на общо 102***,56лв., както и е заявил, че на 31.05.2019г. сключил с нотариус К. извънсъдебна спогодба, по силата на която тя му заплатила сумата от 55000лв. – част от претендираните 97490лв., поради което я кани да му заплати останалите непокрити вреди в размер на още 47***,56лв. в едноседмичен срок от връчване на нотариалната покана на 05.10.2021г. На 03.02.2022г. В. Б. превела на Н. Т. по банковата му сметка в ПИБ АД сумата от 33894,28 евро с основание „претърпени имуществени вреди по повод водени граждански производства“. С договор за

цесия от 03.02.2022г. В. Б. прехвърлила вземането си срещу ответника нотариус К. на ищеца А. Б. за сумата от общо 66291,45лв., включваща процесните вземания. По силата на пълномощно рег.№797/03.02.2022г. на нотариус С. П. Б. уведомил по реда на чл.99,ал.3 от ЗЗД на 13.05.2022г. длъжника К., от името и за сметка на цедента Б., за извършената цесия. Въз основа на така установеното от фактическа страна първоинстанционният съд е приел, че отговорността на нотариуса, съгласно чл.73,ал.1 от ЗННД във връзка с чл.45 от ЗЗД, за причинени вреди при извършено удостоверяване и/или прехвърляне на правото на собственост върху вещь следва да бъде ангажирана до размера на установения по делото удостоверен материален интерес по смисъла на чл.96,ал.1,т.1 от ЗННД във връзка с пар.2 от ДР на ЗННД и по отношение на лица, които са придобили имота след поредица от прехвърлителни сделки, щом по делото са доказани предпоставките от фактическия състав на деликтната отговорност и вредите са резултат от допуснати от нотариуса нарушения при изпълнението на задълженията във връзка с възложените му нотариални функции. Приел е с влязлото в сила съдебно решение по приложеното дело пълномощното, чиито подписи и съдържание са удостоверени на 05.06.2014г. от ответника К. като нотариус, да е признато за нищожно, поради липса на съгласие, тъй като то не е било подписано от Ф. М., съгласно заключението на приетата графологична експертиза, и който като гражданин на САЩ не е бил в България към датата на заверките, като в подписаните в нотариалното производство от негово име декларации по чл.25,ал.8 от ЗННД и по чл.264,ал.1 от ДОПК са били вписани различни номера на представената лична карта на името на същия, при което нотариусът не е извършил проверка на документите за самоличност на упълномощителя Ф. М. в базата данни, до които му е предоставен служебен достъп, и с това е нарушила задълженията си по чл.25,ал.3 от ЗННД и чл.589,ал.2 от ГПК. Според Тълкувателно решение №1 от 02.07.2021г. по тълк.дело №1/2019г. на ОСГТК на ВКС, договорът за прехвърляне на вещни права върху чужд недвижим имот не се разваля по право по силата на влязло в сила решение за съдебно отстранение /евикция/ срещу приобретателя на имота, каквото е постановеното по приложеното дело, но по него Б. и Т. са били привлечени като страни и не са доказали, че има достатъчно основания за отхвърляне на иска, съгласно чл.191,ал.2 от ЗЗД, поради което са обвързани от решението за евикция и не е необходимо да предявяват отделни

искове за разваляне на вещно прехвърлителните сделки, по които са страни. Когато продавачът на чуждата вещ е участвал наред с купувача като ответници по делото, образувано от собственика на вещта за защита на неговото право на собственост, и като ответници са имали възможност да предявят всичките си възражения срещу иска, те не могат да се освободят от отговорността за съдебното отстранение на купувача, поради което за Б. като продавач по сделката от 22.07.2014г. се поражда облигационно задължение по чл.189,ал.1 от ЗЗД да върне на купувача Т. платената цена от 97490лв. и разносните по сключване на договора, които е направил. След като с връчената ѝ нотариална покана Т. е претендирал от Б. връщане само на сумата от 47***,56лв., то и задължението ѝ по чл.189,ал.1 от ЗЗД е следвало да се престира в този размер, а разликата от 18652,89лв. до заплатената от нея на 03.02.2022г. сума от 33894,28 евро с левова равностойност от 66291,45лв. е недължимо платена. Връщането на разменените престации по договор, който не е породил правно действие, не съставлява имуществена вреда за продавачката Б., тъй като тя не е прехвърлила на Т. правото на собственост върху недвижимите имоти, но е получила договорената продажна цена, като в противен случай би се стигнало до неоснователното ѝ обогатяване. Връщайки на евицирания купувач претендираната част от продажната цена на имота и от разносните по сключване на сделката, Б. е изпълнила своето задължение по чл.189,ал.1 от ЗЗД. Тя като купувач по предходната прехвърлителна сделка от 19.06.2014г. би могла да търси платената цена от 10000лв. от мнимия пълномощник на продавача по чл.189,ал.1 от ЗЗД или от нотариуса по чл.73,ал.1 от ЗННД като претърпяна от нея вреда до размера на удостоверения материален интерес, но такъв иск по делото не е предявен. При липса на предпоставките на деликтната отговорност не е налице валидно и изискуемо вземане на Б. към нотариус К. в претендирания размер, което да е предмет на договора за цесия от 03.02.2022г.

Настоящата инстанция, с оглед служебните си правомощия по чл.269 от ГПК, намира обжалваното първоинстанционно решение за валидно и допустимо.

Ищецът основава правата си на възмезден договор за цесия от 03.02.2022г. Ответникът като длъжник, на когото цесията е съобщена, съгласно чл.99,ал.3 и ал.4 от ЗЗД, оспорва съществуването на процесните

вземания, които са предмет на договора, поддържайки съображения такива въобще да не са били възникнали в патримониума на цедента В. Б.. Със сключването на договора за цесия вземането преминава от цедента върху цесионера, с което договора се счита изпълнен поради изчерпване на предмета му. Липсата на предмет по принцип и съгласно чл.26,ал.2,предл.1 от ЗЗД води до нищожност на договора. С разпоредбата на чл.100,ал.1 от ЗЗД е въведено изключение от това общо правило, според което при възмездно прехвърляне на несъществуващо вземане договорът за цесия не е недействителен, а цедентът отговаря за неизпълнението му, съобразно чл.82 във връзка с чл.79,ал.1 от ЗЗД. В този случай договорът е действителен и валидно обвързва страните по него, независимо, че транслативният ефект не е настъпил. Длъжникът, който е уведомен за цесията, може да противопостави на цесионера всички възражения, които е имал към цедента, произтичащи от прехвърленото облигационно правоотношение с него, включително досежно съществуването на вземанията, както в случая.

Във въззивното производство страните не повдигат спор по отношение на фактите, поради което и доколкото относно тях въззивният съд е ограничен от оплакванията, те не подлежат на преразглеждане. Единственият довод в тази насока е наведеният от въззиваемата във връзка със силата на пресъдено нещо на влязлото в сила съдебно решение по приложеното гр.дело №1464/2016г. на Окръжен съд-Пловдив, която, както основателно поддържа, не я обвързва, с оглед субективните ѝ предели и доколкото К. не е участвала като главна или подпомагаща страна в производството по това дело. Същата, обаче, не оспорва да е извършила в качеството си на нотариус удостоверяване на подписа на пълномощно от 05.06.2014г., който не е положен и имената не са изписани от сочения в него за упълномощител Ф. М., отсъствал от страната към датата на заверката, заради което е прогласена нищожността на упълномощителната сделка, поради липса на съгласие. Напротив, освен, че защитната ѝ теза се гради на тези именно факти, същите са и признати от нея с предприетото извънпроцесуално поведение по сключване на спогодба с последния приобретател на имотите Т. и заплащане на сумата от 55000лв., представляваща част от продажната цена по договора за покупко-продажба от 22.07.2014г., като обезщетение за имуществени вреди по чл.73 от ЗННД. При това положение нотариалното удостоверяване на подписа на пълномощното е извършено в нарушение на задълженията по чл.25,ал.3 от ЗННД и по

чл.589,ал.2 от ГПК за извършване на справка в Национална база данни „Население“, поддържана от МРРБ, и Националния автоматизиран информационен фонд за българските лични документи „Национален регистър на българските лични документи“ относно личната карта на упълномощителя, съдържаща и снимка, за установяване самоличността на лицето, положило или потвърдило подписа си пред нотариуса с изписване на пълното име. Налице е в този смисъл виновно противоправно поведение на ответника при изпълнение на възложената ѝ нотариална функция.

Сключеният въз основа на неавтентичното пълномощно от 05.06.2014г. от мнимия представител С. договор за покупко-продажба от 19.06.2014г. е недействителен, съгласно чл.42,ал.2 от ЗЗД, с оглед оспорването му от мнимо представлявания Ф. М. в производството по приложеното дело, поради което не е породил вещно-прехвърлителното си действие в полза приобретателя Н. Б. и съпругата му В. Б., каквото не е породил и последващият договор за покупко-продажба от 22.07.2014г. в полза на купувача Н. Т., тъй като прехвърлителите Б. не са притежавали разпореденото му от тях право на собственост върху имотите, от които е съдебно отстранен с влязлото в сила решение по приложеното дело. С връчената на В. Б. на 05.10.2021г. нотариална покана от 23.09.2021г. Т. е претендирал от нея възстановяване поради разваляне на договора по право на останалата след извършеното в негова полза от нотариус К. плащане на сумата от 55000лв. част в размер на 47***,56лв. от общо дължима сума от 102***,56лв., включващи платената от него цена по договора, таксите по сключването му и данъка за неговото придобиване. На 03.02.2022г. Б. му е заплатила доброволно 33894,28 евро с легова равностойност 66291,45лв., което е в повече с 18652,89лв. от претендираното от него. Не е спорно, че плащането включва освен претендираното от Т. още и разносните по воденото дело и лихви за забава за периода 03.11.2020г.-01.02.2022г.

Противно на застъпването в исковата молба, с влизане в сила на съдебното решение, с което купувачът е осъден да предаде имотите, договорът за продажба не се счита за развален по право, съгласно задължителните указания по Тълкувателно решение №1 от 02.07.2021г. по тълк.дело №1/2019г. на ОСГТК на ВКС. Той продължава да е валиден и да обвързва страните, като право на евицирания купувач е да прецени, с оглед

неизпълнението на договора от продавача, дали да упражни правото си по чл.87,ал.3 от ЗЗД да го развали по съдебен ред или да уреди отношенията си с продавача по друг начин, запазвайки облигационната връзка, като получи компенсаторно обезщетение или престиране на друга вещ. Нормата на чл.191,ал.2 от ЗЗД, на която се е позовал първоинстанционният съд, предвижда предпоставки за освобождаване на продавача от отговорността по чл.191,ал.1 от ЗЗД при съдебна евикция, когато такава е възникнала, а не касае самото ѝ възникване с разваляне на договора по реда на чл.87,ал.3 от ЗЗД, приложим и при реализирана евикция. Безспорно е, че договорът от 22.07.2014г. не е развален по съдебен ред. При това положение извършеното на 03.02.2022г. плащане от страна на продавача Б. на купувача Т. на процесните суми, представляващи част от продажната цена, разноските по договора и разноските по делото за съдебното отстранение със законна лихва не е във връзка с преустановено действие на договора поради развалянето му, според както са претендирани от него. Това плащане не съставлява и компенсаторно обезщетение вместо изпълнение по чл.79,ал.1 от ЗЗД. Такова обезщетение включва пълната стойност на неизпълнената от длъжника непарична престация с обезщетение и на другите вреди, причинени от това, че не е извършил реално изпълнение на дължимото, като изправната страна не се освобождава от своята насрещна престация и дължи същата. В случая плащането включва връщане на част от платената по договора цена, която при компенсаторното обезщетение е дължима и не подлежи на връщане, и разноси по сключване на договора, които не съставляват вреди при запазена облигационна връзка по него. При това положение след като договорът не е развален и платеното няма характер на компенсаторно обезщетение сумите се явяват недължимо платени от Б. на Т. и като такива нямат характера на имуществени вреди, които да са пряка последица от извършената от ответника заверка на неавтентичното пълномощно, по причина на което не е изпълнено задължението за прехвърляне на правото на собственост и купувачът е съдебно отстранен.

Дори и договора от 22.07.2014г. да се приеме за развален и платеното от Б. на Т. за дължимо на това основание, с връщането на частта от 42490лв. от продажната цена от 97490лв. тя не е увредена. Пред настоящата инстанция ищецът настоява, че тази сума има характера на имуществена вреда за преработката му Б. под формата на пропусната полза от невъзможността да

реализира печалба от продажбата на имота, която сигурна възможност за увеличаване на имуществото ѝ да е била налице, тъй като продажната цена от 97490лв. е била платена. Неоснователно въззиваемата счита, че се касае за недопустимо въвеждане на нови обстоятелства в предмета на спора, които не са били заявени своевременно в първоинстанционното производство. Не се касае за ново фактическо обстоятелство, а за правен довод относно характера на имуществената вреда. Дали се касае за такава под формата на претърпяна загуба или на пропуснатата полза е въпрос на правна квалификация, която се определя от съда въз основа на изложените от ищеца в исковата молба обстоятелства. Твърденията в нея за върната част от получената по договора продажна цена дават основание да се приеме, че се касае за претърпяна загуба, доколкото с получаването на сумата е увеличен имуществения патримониум на продавача, който с последващото ѝ връщане на купувача е намалял. Тя би имала характер на пропуснатата полза в случай на сключен помежду им предварителен договор, по силата на който продавачът да очаква едно сигурно увеличение на имуществото му с получаването на продажна цена по-голяма от тази, на която е придобил имота, при сключването на окончателен, до какъвто не се е стигнало и вследствие на това е пропуснал да реализира такава печалба. Независимо, че с връщането на сумата имуществения патримониум на Б. е намалял, това разместване на блага не води до увреждащи последици за нея, тъй като по този начин е възстановено положението от преди сключването на договора, поради развалянето на който тя няма право да задържи сумата, за да се приеме, че я е загубила вследствие противоправното поведение на ответника, и с връщането ѝ е запазила този обем от имуществени права, който реално е притежавала. Увреждането за нея се изразява в платената продажна цена от 10000лв. по първоначалния договор от 19.06.2014г., но тя не е предмет на договора за цесия и на исковата претенция.

Заплатените от Б. законни лихви върху главниците за периода от 03.11.2020г., когато е влязло в сила съдебното решение, с което упълномощителната сделка е прогласена за нищожна и купувачът Т. е отстранен от имотите, до 01.02.2022г. представляват обезщетения за забавено плащане на тези главници, към която забава отношение има единствено нейното поведение, но не и това на ответникът К., за да се ангажира деликтната ѝ отговорност.

При това положение не се установява в полза на цедента Б. да са възникнали вземанията спрямо ответника К., които с договора от 03.02.2022г. тя е прехвърлила на ищеца Б. като цесионер, поради което същият не се легитимира за техен носител по силата на него и е безпредметно обсъждането на своевременно заявеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност.

Обсъденото обосновава извода за неоснователност на предявените искове, които като такива правилно са отхвърлени с обжалваното първоинстанционно решение и то следва да се потвърди.

С оглед на този изход по спора и във връзка с изричната претенция на въззиваемата за присъждане на разноски за въззивното производство, жалбоподателя следва да бъде осъден да ѝ заплати такива за адвокатско възнаграждение в размер на 6000лв. по представен договор за правна защита и съдействие от 17.10.2023г.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №679 от 19.05.2023г., постановено по гр.дело №1478/2022г. по описа на Окръжен съд-Пловдив.

ОСЪЖДА А. И. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. Г. *****, да заплати на С. Н. К. - нотариус с рег.№*** на НК, с район на действие АРС и адрес на кантората: гр.А., ул. Ц. *****, сумата от 6000лв. /шест хиляди лева/, представляваща разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____